

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2026. május 25.
(pünkösdhétfő)**

Szepesy László

A LÉLEKKEL ÖLDÖKÖLNI

Énekek: 549,1, 549,2-3, 541,3, 364,2, 360,13-14

Lekció: Galata 5,16-18.24-25

Alapige: Róma 8,12-13

„Annak okáért atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk: Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölitek, éltek.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, uraknak Ura és királyoknak Királya, mert Te győztél, és mert Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*. És bár embermivoltodra nézve a mennyben vagy, mégis ígéreted szerint elküldted Szentlelkedet, és Őáltala is munkálkodsز, végzed mindazt a csodálatos, üdvözítő, lelkeket mentő munkádat, amellyel az Atya megbízott.

Áldunk és magasztalunk, Szentlélek Isten, mert Te is méltó vagy erre, köszönjük mindazt a kegyelmet és munkádat, amit végzel. Köszönjük, hogy a bűnös, bűneiben halott embert Te keresed, új szívet teremtesz belé, adsz neki fület a hallásra, ígéd világosságát gyújtod sötét szívében. Te vagy az, aki megváltoztatod indulatainkat, céljainkat, vágyainkat úgy, hogy az Atyának szentelsz bennünket, és megszenteled a szívünket, hogy mi magunk új emberekként, Isten gyermekeiként éljünk. Áldunk és magasztalunk Téged, hogy a bűnnel való harcban is Te vagy az, aki vezetsz, Te vagy az, aki a naponkénti csendességek során nemcsak megértetted velünk a mi mennyei Atyánk hozzánk szóló személyes üzenetét, hanem életté teszed azt. Mint magot hullajtod a szívünkbe, amelyet táplálsz, öntözöl, és növekedést adsz neki, és olyan új, megváltozott élet fakadhat belőle, amelyből szeretteink is részesülhetnek, áldást vehetnek, és amely Téged dicsőíthet.

Bocsásd meg, amikor valahányszor ellene állunk a Te munkáidnak, és amikor azt hisszük, hogy maguktól történnek ezek a dolgok, és így a Te dicsőségedet magunknak tulajdonítjuk. Áldunk és magasztalunk azért, hogy ebben is akarsz minket nevelni, áldunk és dicsőítünk azért, mert valóságos a Te munkád a gyülekezetben, és a saját életünkben és egyházunkéban is láthatjuk azt.

Kérjük, hogy a mai alkalommal is irányítsd magadra a szívünket, és segíts, hogy az elhitt ige életté, cselekedetté, engedelmességgé, alázattá hadd váljon bennünk. És mindaz, amire felszólítasz, ami parancsként hangzik el, az valóban súlyos legyen a mi szívünkben, vegyük elég komolyan, és igazítsuk ahhoz akaratomkat, életünket, mindennapjainkat. Így kérünk, hogy a mostani istentiszteleten is Te magad munkálkodjál, és az istentisztelet után is. Add, Urunk, hogy a szívünkben őszinte legyen a hála, a Téged dicsőítő ének, a Hozzád forduló könyörgés és minden engedelmesség, amire indítasz.

Így kérünk, áldj meg bennünket szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Nemrégiben olvastuk a Református bibliaolvasó kalauz szerint a Róm 8-at, amely azon kívül, hogy a Biblia egyik legcsodálatosabb fejezete, ráadásul még sok mindent elárul nekünk a Szentlélek munkájáról és személyéről is. Bár a fejezet második felét szoktuk főként idézni, de az első fele ugyanannyira fontos, mert a Szentlélek személyét, munkáját ismerteti meg velünk ezen keresztül az Úr. Márpedig fontos, hogy az Ő személyét is ugyanolyan jól ismerjük, mint az Atyát és a Fiút.

Kedvcsinálásként, hogyha netán a ma délutánunkat erre tudjuk szánni (vagy esetleg más szabadidőnket), hogy tanulmányozzuk ezt a fejezetet, hadd soroljak fel néhány dolgot, hogy mi mindent árul el a Szentlélekről. Pál apostol azt mondja például, hogy a Szentlélek az, aki új életet ad. Testvérek, rengetegen keresnek új életet. Valami újat, valamit, ami nem olyan, ami leterhelt a bűnnel, ami céltalan, ami semerre se tart. Az új élet a Szentlélek ajándéka. Aztán arra emlékeztet ez a fejezet minket, hogy megszabadít minket az ítélettől és a kárhozattól, a Szentlélek részesít minket Krisztus szabadításában. Aztán képessé tesz bennünket arra, hogy megtartsuk Isten törvényét bizonyos mértékben. Természetesen nem azzal a tökéletességgel, ahogyan Urunk, de mégis engedelmességnek számítja be az Úr. A Szentlélek az, aki megváltoztatja a természetünket, új szívet adva nekünk. Azután erőt ad a kísértéssel szemben, azt az erőt, amelyet annyira keresünk a mindennapok bukásai során. Megerősít minket abban, hogy Isten fiai vagyunk, Őhöz tartozunk, az Ő gyermekei vagyunk. Felébreszti bennünk a vágyat az örök élet és örök dicsőség után, hogy ne csak e földiek után vágyakozzunk, ne csak földi kívánságaink legyenek, hanem vágyjunk az örökkévalóra. Közbenjár értünk Isten akarata szerint. Krisztushoz hasonlóvá formál bennünket, és eljuttat, elvezet minket a mennybe. Csodálatosak ezek a dolgok, Testvérek, ha belekezdénénk, nem ígérném, hogy délelőtt végeznénk. Javaslom mindenkinek, hogy gondolkozzunk el ezeken, ol-

vassuk el ezt a fejezetet, tanulmányozzuk otthon, mert a Szentlélek a mi életünkben viszi véghez ezeket a csodálatos dolgokat. És még annyi mindent nem tartalmaz ez a felsorolás! A Római levél igen, de a 8. fejezet még sok mindent nem mond el a Szentlélekről, mert nem beszél a hitről, a megigazulásunkról, amelyeket szintén a Szentlélek munkájának köszönhetünk.

Ebből a hosszú felsorolásból a mai alkalommal csak egyetlen munkáját szeretném kiemelni a Szentléleknek, ez pedig az, amelyet a 13. vers második felében hallottunk, hogy a Szentlélek által a test cselekedeteit megöldökölhetjük. Mit jelent ez? Mielőtt elmélyednénk ebben, hogy konkrétan mit is jelent ez, egy-két fogalmat hadd tisztázzak. Először is fontos kikötnünk, hogy az itt szereplő test nem a fizikai testünket jelenti csupán, hanem az Istennel ellenkező, Vele szembeforduló emberi természetünket, gondolkodásunkat, vágyainkat és céljainkat. Azt az embert, aki nem hisz Istenben, azaz egy átlagembert, mert a legtöbben ilyenek. Természetesen a fizikai testnek is meg vannak a maga kísértései, mint a mohóság, mértéktelenség, lustaság, bujaság, és más, ehhez hasonló, de ennél többről beszél itt Pál apostol, a teljes bűnös természetünkről, akik Isten és a Belé vetett élő hit nélkül vagyunk, amit a Biblia máshol óembernek, régi embernek nevez az újhoz képest, akivé Isten tesz bennünket.

A fő kérdés az, hogy mi Isten terve ezzel a testi emberrel gyermekei életében, azzal, aki Nélküle voltam, mert én is egy személyiség voltam Őnélküle, amíg Isten az életembe nem lépett. A Testvérek is voltak valakik, akik nem hittek az Úrban, és volt egy fordulat, amikor elkezdtek hinni. Az a kérdés, hogy mi lesz azzal az emberünkkel, akik Isten nélkül vagyunk. Mi Isten terve velünk, a személyiségünkkel? A válasz elég egyértelmű és világos: Isten halálra ad bennünket. Halálra. Pál ugyanis azt mondja: öldököljétek meg. Ez világos beszéd. A Róm 6,6-ban ugyanerről beszél, amikor azt mondja Pál, hogy az óemberünk Krisztussal együtt megfeszítettetett. Ez azt jelenti, hogy halálra adott, mert a kereszttel, a megfeszítés egy kivégzési módszer volt. Halálra ad. Isten azt mondja tehát, hogy a régi, hitetlen, Nélküle élő énünk sorsa ez: meg kell halnia. Nincs rajta mit változtatni, nincs mit benne formálni, nem kell kiteljesednie, nem kell önmagát megvalósítania: meg kell halnia. Ez az Úr terve a régi óemberünkkel. A régi istentelen testi személyiségünk sorsa a halál, az új emberünké pedig a Krisztusban való megerősödés, a lelki növekedés, fejlődés, felnőttéérés – ahogy Pál máshol mondja. A kettő együtt kell, hogy járjon: az óember meghalása és az új ember megerősödése. Ha nem öldöklöm a test cselekedeteit, akkor az új emberem erőtlenné lesz, és lelkileg kiskorú maradok. Isten terve tehát világosan az, hogy a test cselekedeteit meg kell ölni. Nem azért, hogy üdvözlünk, és ez nem azt jelenti, hogy önmagunkat mentjük meg, vagy hogy magunkat szabadítjuk meg a bűn uralma alól. Ez a kifejezés csak annyit jelent, hogy aki Istené, aki új szívet kapott az Úrtól, abban a Szentlélek végzi ezt a munkáját úgy, hogy minket is belevon, hogy tudatosan küzdök azzal, aki Isten nélkül voltam, és minden cselekedetével a régi emberemnek.

Hasonló ez, a kertészkedéshez, mert a bűn olyan, mint a gyom, a gaz a kertben, amelyet ki kell irtani. Nem elég csak levágni a leveleit, a szárát, mert

visszanő. Mert ha meghagyod a gyökerét, akkor újból életre kel, és lassan elfojtja a haszonnövényt, amit a kertben termesztetni akarsz, mert egyszerre a kettőnek nincs helye. Választani kell. Ugyanígy nem elég képmutató módon megváltoznunk kívülről, miközben a felszín alatt, a szívünk mélyén ugyanazok maradunk, az indulataink, a vágyaink ugyanazok. Nem a viselkedésünk megváltoztatása Isten célja, hanem az, hogy új szívet adjon nekünk, és megerősítsen minket úgy hitünkben, hogy gondolkozásunk, értelmünk, motivációink, mindenünk megszentelődjön, Istené legyen. Higgyük el, a szívünk olyan kert, amely sosem semleges terület: vagy a hasznos növény nő benne, Istent dicsőítő gyümölcsökkel van tele, vagy a gaz. Pál apostol sem azt mondja: metszegesétek a testet, hanem hogy öldököljétek meg. Ez alatt pedig arra szólít fel, hogy ismerjétek fel a gyomot, gyökerestől irtsátok ki, és újból és újból végezzétek el ezt a munkát, mert a gatz nem kell vetni, megjelenik az magától. Ugyanígy a bűn is a bűnös emberi szívben megjelenik.

Szeretném azt is hangsúlyozni, hogy itt Isten igazi halálra gondol. Az itt szereplő görög szót Péter apostol az 1Pét 3,18-ban Krisztus halálával kapcsolatban használja. Tehát az Úr valódi halálról beszél. Ez nem valami költői kép, ez nem valami elvont dolog, itt tényleges megöklésről van szó. Meg kell ölnünk bűneinket a Szentlélek ereje és munkái által. Erre kaptunk elhívást. A Lélek ereje által ki kell végeznünk a bűnt. Nem lehetünk olyanok, mint Saul király az 1Sám 15-ben, amikor azt a parancsot kapta magától az Úrtól, hogy pusztítson el minden amálekítát és juhót, és ő ehelyett nem ölte meg a királyt, és az állatokat is megkímélte, és visszahozta magával. Nem maradhatnak, Testvérek, ilyen „bégető juhok” az életünkben, amelyek leleplezik az engedetlenségünket. Meg kell ölni a bűnt. Hajlandónak, késznek kell lennünk erre.

Be kell vallanom a Testvéreknek, hogy készülés közben arra gondoltam, hogy úgy látom a magam, de mások életében is, hogy ez a feladat a legtöbb hívó gyenge pontja. Gyenge pontunk, mert vannak olyan bűnök, amelyeket delgetünk, még azt se látjuk be róluk, hogy bűnök. És vannak, amelyektől nem akarunk megválni, nem akarjuk megölni. Szeretjük őket. Hozzájuk szoktunk, és ez tragikus, és ezt se látjuk meg mindig. Bizonyos dolgokat hajlandók vagyunk megölni, másokat viszont nem. Válogatunk a bűnök közül. A Kol 3-ban erről ír Pál apostol: *„Annak okáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek, ahol a Krisztus van... Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve együtt a Krisztussal az Istenben...”* – És mi következik ebből? – *„Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat”* – mondja az apostol –, *„paráznaságot, tisztátalanságot, bujaságot, gonosz kívánságot és a fösvenységet, ami bálványimádás.”* És tovább sorolja: haragot, indulatot, rosszindulatot, káromkodást, hazugságot és még sok minden mást. Öljétek meg mindet. Ha Krisztushoz tartozol, öld meg ezeket – mondja Pál. Azt mondja: mivel levetettétek a régi embert – a korábbi életeteket, a korábbi személyiségeteket –, és az elmúlt, eltűnt, ezért most öldököld meg, ami még megmaradt belőle. A bűn megölésével foglalkoznod kell. Amikor Krisztushoz jöttél és megbocsáttattak a bűneid, az nem vetett vé-

get annak a felelősségednek, hogy foglalkozz velük, sőt, éppen akkor kezdődött el, hogy oda kell figyelned rájuk, meg kell öldökölnöd őket. Egész hátralevő életedben azon kell dolgozz, hogy megöld a bűnt.

És ez komoly dolog, Testvérek. Bűnös szívünk nagyon ravasz, könnyen becsap bennünket, félrevezet, hogy nehogyan végezzük ezt a munkát. Folyamatosan szeretne hamis biztonságérzetbe ringatni minket, és meg is teszi. Mert miközben lehet, hogy megszabadultál néhány nagyobb, látványos bűntől: nem paráználkods, nem lopsz, nem hazudsz, nem káromkods, de közben a szíved elaltat, és szem elől téveszted azokat a dolgokat, amelyek a személyiséged részévé váltak: a haragot, keserűséget, rosszindulatot, képmutatást, gőgöt és más hasonló dolgokat, amelyekkel soha nem foglalkozunk igazán. És közben a bűnös test ünnepe, mert miközben te azt hitted, nagy győzelmet arattál, valójában becsapott téged. Ne csapd be magad. A harc addig tart, amíg élsz. Ebben az életben soha nem jutunk túl a Róm 7 valóságán, ahol Pál az óember és újember küzdelméről beszél. De mégis megtapasztalhatod a győzelmet, a valódi győzelmet. Egész életünkön át tartó folyamat, harc ez, de Isten Szentlelke az, akitől erőt, bölcsességet és hitet kapunk ehhez. Ezért hangsúlyozza Pál, hogy a Szentlélek által, a Szentlélekkel kell megöldökölnünk a bűn cselekedeteit.

A hátralevő időben ezt szeretném bővebben kifejtetni, mit jelent az, hogy a Szentlélek által. Hogyan tegyük ezt a megöldöklést? Mit jelent még konkrétabban? Néhány gondolatot gyűjtöttem össze a teljesség igénye nélkül, hiszen nagyon sok mindent mond erről az Ige, amik közül sok mindenre nincs időnk kitérni. Tehát mit tesz a Szentlélek, hogy megöldökölje a test cselekedeteit. Nem kell itt valami titokzatos dolgokra gondolnunk, hanem a Szentlélek hétköznapi munkáira.

1. Először is nagyon fontos ebben a harcban, hogy felismerjük a bűn jelenlétét a testünkben, a személyiségünkben. A Szentlélek munkái közül gyakran az első közé tartozik az, hogy leleplezi a bűnt az életünkben, a szívünkben, mert nem vagyunk képesek felismerni, nem tudjuk, hogy mi az, hogy bűn. Van elképzelésünk természetesen róla, van saját mércénk, de az nem egyezik meg az Úréval. A Szentlélek az, aki leleplezi a bűnt az életünkben. Nekünk is ezzel kell kezdeni ezt a harcot. Ismerjük fel a bűnt a szívünkben. A Róm 7,21-ben Pál ezt mondja: *„Megtalálom azért magamban, ki a jót akarom cselekedni, ezt a törvényt, hogy a bűn megvan bennem.”* Rövidebben: megtalálom azt, hogy a bűn megvan bennem. De hogyan találhatta volna meg ezt az apostol, ha nem keresi? Ezzel kell kezdeni, Testvérek: fel kell ismernünk a bűnt az életünkben. Ne áltassuk magunkat. Csak azért, mert valaki lekipásztor, presbiter, a gyülekezet szolgálója vagy már több évtizede a gyülekezet tagja, még ne éljen abban az illúzióban, hogy a bűn már nincs jelen az életében. Ott van. Ha Pál, aki apostol volt, azt mondta magáról: *„a bűn megvan bennem ... Óh, én nyomorult ember!”* – akkor nekünk is ugyanezzel a helyzettel kell szembenéznünk, higgyük el. Nem győzhetjük le a bűnt addig, amíg tudatára nem ébredünk annak, hogy ott van. Pál ráadásul azt írja róla, hogy törvényként működik bennünk ez a bűn. Azt mondja: *„Megtalálom azért magamban... ezt a törvényt, hogy a*

bűn megvan bennem.” Ez, hogy törvényként működik, többek között azt jelenti, hogy követeléseket támaszt velem szemben (ezt és ezt tedd; kívánságban megfogalmazza), és nagyon erőteljesen hat, és egyfajta működőelvként van jelen az emberi természetedben. Ott működik, munkálkodik benned, természetes reakcióvá válik. Ezért van az, hogy amikor jót akarsz tenni, gyakran mégsem tudod megtenni. A bűn erős a hívő emberben is. És ezzel nem tagadjuk Krisztus szabadítását, akárki akármit mond, ez a valóság: a hívő ember szívében munkálkodik az óember, a bűn. Csakhogy nem kell alávetnünk magunkat az ő erejének, ezért szólíthat fel az ige: ne adjátok oda a tagjaitokat a bűn szolgául, hanem Istennek szánjátok oda magatokat. A híres puritán lelkipásztor, John Owen egyszer azt mondta ezzel kapcsolatosan, hogy a bűnnek „nincs szüksége ajtókra, amelyeket ki kellene nyitnia. Nincs szüksége eszközre, amellyel működhetne. Ott van az elmében és az értelemben. Ott van az akaratban. Ott van az érzelmek hajlamaiban. Bensőséges kapcsolatban van a lélekkel...” Röviden: ott van bennünk, és ezt fel kell ismerni. Tudatára kell ébrednünk annak, hogy a bűn jelen van az életünkben. Mert ha nem ismerjük fel, hogyan tudunk tudatosan ellene harcolni? Egy háborúban hogy ölöd meg az ellenséget, ha azt se tudod, hogy kicsoda? Hogyan küzdesz vele, ha nem tudod, hogy ő az ellenség, mert esetleg szemből jön, és lő rád? Ismerni kell az ellenséget.

Sokan a hívők közül soha nem kutatják fel az életünkben lévő bűnt. Nem szánunk időt erre. És itt szeretném hangsúlyozni, hogy nem egy köldöknézegető keresztyénségről beszélek, amely állandóan csak magát vizsgálja, és befelé néz, az Úrra pedig alig, hanem olyat, amely komolyan veszi az Úr felszólítását, hogy szánjatok időt arra, hogy bizony az ige megvizsgálhasson titeket. Az ige tükrébe nézzetek bele. Isten Igéjének fényében meg kell vizsgálni a szívünket. Dáviddal együtt ezt kell kérnünk: *„Vizsgáld meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbáld meg engem, és ismerd meg gondolataimat!”* (Zsolt 139,23). Dávid ezt kérte az Úrtól, mi viszont gyakran hagyjuk, hogy a bűn elrejtőzzön és álcázza magát. Nem akarunk beszélni róla. Hallottam olyanokat is, akik így elviccelődtek vele, nevetve csak annyit mondtak: „Hát igen, azon a területen van egy kis gyengeségem...”, mert nem is nevezzük bűnnek, csak gyengeségnek. Pedig a valóság az, hogy sajnos nem gyűlöljük a bűnt eléggé. A Szentírásban Isten erre szólít fel. Nem látjuk a bűn rettenetes természetét, ezért soha nem kezdjük el komolyan megölni. És a probléma az, hogy ha valahol megveti a lábát, akkor áttérjed más területekre is. Olyan, mint a vírus: ha nem foglalkozunk vele, terjed tovább. Elménket, érzéseinket, és a kívánságainkat is megpróbálja felkavarni.

Nem számít, mennyire igaz ember vagy mások vagy a magad szemében, vagy hogy milyen régóta vagy hívő. Mindig látni fogod, hogy valamilyen bűn előbukkan a szívből (még életünk utolsó pillanatában is): harag, keserű szavak, kedvtelen gondolatok, kritizálás, az a gondolat, hogy jobb vagy másoknál, önelégültség, meg nem értés, türelmetlenség, erőtlen imádságok, hűtlenség Isten Igéjének tanulmányozásában, hűtlenség az istentiszteletre járásban, hűtlenség Isten imádatában, és még sorolhatnánk. Aggeus próféta könyvében Is-

ten többször is felszólít minket arra, hogy „*Gondoljátok meg jól a ti útjaitokat*” (Agg 1,5.7), a hétköznapi útjaitokat, az életutakat, azt, ahogyan éltek. Ismerd meg saját szívednek romlottságát, és a bűnt vedd nagyon komolyan. A Szentlélek munkája ez, Testvérek. A Szentlélek nem elfedni, eltakarni, hanem leleplezni és megölni akarja a bűnt. Ez után természetesen Krisztus áldozatával elfedezi, és bocsánatot, kegyelmet ad.

2. De hogyan öljük meg a bűnt? Másodszor úgy, hogy a szívünket, figyelmünket és gondolatainkat Istenre összpontosítjuk. Nem is mi tesszük ezt igazából, de tudatosan nekünk is kell erre törekedni, mert a Szentlélek az, aki mindig Krisztusra mutat, és Órála tesz bizonyosságot. Minket is ilyen folyamatosan Istenre figyelő emberekké akar tenni. Mert az nem elég, hogy az ember a bűnt látja az életben, az nem szabadítja meg, nem váltja meg. Istenre kell figyelni, a Szabadítóra, Jézus Krisztusra. Folyamatosan Órá kellene figyelni, mert ha Istenre figyelsz, akkor a bűn visszavonulót fúj. Az árnyék eltűnik ott, ahol megjelenik a fény. Akármit teszel: dolgozz vagy pihenj, legyél egyedül vagy a családdal, barátokkal, testvérekkel, mindig legyél Istennel, és figyelj Órá. Mindig. A Péld 8,13 szerint az „*Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése*”. Miközben gyűlölöm a rosszat, az Urat félem. Ez a kettő együtt jár. Tehát nem elég csak a bűnnel foglalkozni, és nem elég állandóan csak önmagunkba nézni, nem, nekünk a tekintetünket elsősorban az Úrra kell irányítani. Mert az Ő jelenlétében a bűn máris nem annyira csábító és vonzó. De szeretném hangsúlyozni, hogy itt valódi, igazi hittel való figyelésről beszél az ige, hogy hittel figyelj az Úrra, mert sokszor kiüresednek az Úrra való figyelés alkalmai az életünkben, hit nélkülivé válnak. Bibliát olvasok, de felszínesen, és a gondolataim máshol járnak. Imádkozom, de igazából már azt se tudom, néha mit mondok. Hittel figyelek az Úr szavára, amit hirdetnek, de tényleg hittel figyelek, bizalommal, reménységgé válik, amit hallok? Az Úr meg tudja áldani az Órá való figyelésünket Lelke munkája révén. A zsoltáros úgy fogalmazza ezt meg: „*Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra!*” (Zsolt 119,6) Ha figyelnék Rád, Uram, a Te akaratodra, nem szégyenülnék meg. Péter apostol is, amikor a tengeren járt, mikor kezdett el süllyedni? Amikor a tekintetét levette Jézusról, és elkezdett másra figyelni. A Zsolt 18,23-24-ben pedig ezt olvassuk: „*Mert minden ítélete előtttem, és rendeléseit nem hánytam el magamtól. És tökéletes voltam Előtte, őrizkedtem az én vétkeimtől*”. Mert ezek összetartoznak. Mikor őrizkedem a vétkektől? Amikor Isten előtttem van, szüntelen előtttem. Mózes mit kért az Úrtól, mikor kiszabadította az Úr Egyiptomból Izrael népét? Hogy a Te arcod szüntelenül járjon előttünk, hogy lássunk Téged. A szívünk legyen minél többet, ha nem mindig Istenre irányítva. Ez az egyik legfontosabb védelmünk, és a bűn cselekedeteit ez öli meg, Isten szent jelenléte. A Szentlélek csodálatos munkája ez, amikor belevon minket a Krisztussal való közösségbe.

3. De hogyan jutunk el idáig, hogy az Úrra figyeljünk? Úgy – harmadszor –, hogy tanuljuk meg az Urat imádni, az Ő Igéjén elmélkedni, gondolkodni. Dávid azt írta a Zsolt 119,11-ben: „*Szívembe rejtettem a Te beszédedet, hogy ne*

vétkezzem Ellened.” Hogyan nem vétkezem? Hogyan öldöklöm meg a test cselekedeteit? „*Szívembe rejtettem a Te beszédedet.*” Amikor az Igét a szívedbe rejtetted, az nem azt jelenti, hogy elolvasol egy oldalt, becsukod a könyvet, és már nem is emlékszel arra, hogy mit olvastál. Nem azt jelenti, hogy minden nap gyorsan elolvassuk a napi áhítatot, és ezzel letudjuk a dolgot, hanem azt jelenti: elmélkedsz rajta. Először te magad. Bátorítom a Testvéreket, hogy gondolkozzunk az Úr Igéjén, mielőtt bármilyen magyarázatot is keresünk, és kinyitjuk. Megpróbáljuk megfejtetni, mit jelent, amit Isten üzen: mit mond Őröla, mit mond rólad, mit mond, hogy higgyél, mit cselekedjél, miért imádkozzál.

Testvérek, gyakran megspóroljuk ezt a gondolkozást. Hogy szemléltessem a különbséget aközött, hogy ígét olvasok és gondolkozom, vagy ígét olvasok és már csak magyarázatot olvasok, ez kicsit olyan, mint amikor valaki ételt rendel, és aztán megeszi, vagy megfőzi, és aztán megeszi. Nem ugyanaz, Testvérek. Ha én kész magyarázatot veszek el, azáltal is épít engem az Úr természetesen, de hát én mit tudok arról az ételről, hogy kell elkészíteni? Semmit. Én csak megeszem, aztán kész. De a főzés folyamatában ott van az a tudás, odafigyelés, mit, hogyan, merre kell tenni. A megértés és a cselekvés. Gyakran az Úr ígétét sajnos készételként akarjuk fogyasztani, hogy elolvassuk, rögtön kérem a magyarázatot. Nem azért, mintha könnyű lenne Isten Igét – pláne Mózes 3. könyvét – csak úgy megérteni, de az Úr ebben is tud formálni minket, mert miközben gondolkozunk, a mi gondolataink is átformálódhatnak az Ige tükrében, és ezt nem spórolhatjuk ki kész gondolatok átvételével csupán.

Természetesen ha nem jutunk semmire – de megpróbáltuk –, akkor lehetőségünk van megkérdezni másokat. Ez most lehet, hogy újdonság lesz a Testvéreknek, és nem kell velem feltétlen egyet érteni, de én úgy gondolom, hogy túl gyorsan nyúlunk könyvekhez, interneten lévő igehirdetésekhöz ahelyett, hogy egymással beszélgetnénk ígéről. A bibliai időkben ez kevésbé volt kísértés. Nem voltak igemagyarázatos, áhítatos meg más egyéb könyvek, amikkel egyébként nincsen baj, én nem ellenük akarok beszélni, mert drága igei üzeneteket veszünk belőlük, csak a személyes megértés, az együtt épülés csodálatos lelki munkáját és tapasztalását mulasztjuk el. Mert az Ige szerint nem könyvet kéne elővenni, hanem egymást kellene építeni. Nem szégyen az, ha egy másik testvérhez fordulok, hogy ide figyelj, én ezt most valahogy nem értem teljesen. Vagy te hogy érted ezt? Érdekelne, mondd már el nekem. Sőt, a Biblia egyenesen bátorít minket erre, hogy forduljunk egymáshoz. Kedves igevers számomra az 1Kor 14,35, amelyben az Úr arra bátorítja az asszonyokat, hogy az igehirdetéssel, ígével kapcsolatos kérdésükkel kihez forduljanak? Rögtön a lelkészhez? A bibliaóra-vezetőhöz? Nem! A férjükhöz. Milyen jó házaspári beszélgetések tudnak így kialakulni az Ige körül! Bárcsak minél több lenne belőlük! Bárcsak elköteleződnenek a mellett, hogy együtt gondolkodjunk az ígén, hogy közösen, személyesen keressünk válaszokat! És ott vannak a gyülekezeti csoportok is, ahol az Igének kellene a középpontba lennie, és lehetőség van számos kérdést megbeszélni. Milyen csodálatos lenne, ha a beszédtema ez is lehetne, hogy otthon olvastam, nem értettem, ti ezt hogy értitek? Nem azt mon-

dom, hogy minden alkalom legyen ilyen, de lehetnének ilyenek is. A test cselekedeteinek megölésében létfontosságú az Ige, az Ige komoly átgondolása, a testvérekkel való együtt épülés, és ennek az az áldása is, hogy együtt épülünk, együtt növekszünk. Nem csak én. Annyi keresztyén van, aki könyveket olvas, halmoz fel, azt hiszi, hogy már felépült, a teológiai professzorok szintjéig eljut, és közben nem érdekli, hogy a testvérével mi van, vagy a gyülekezetben. Pedig az együtt épülés és növekedés ajándéka a közös igeolvasás és -tanulmányozás és beszélgetés. A test cselekedeteinek megölésében létfontosságú, hogy minél több igét értsünk és rejtsünk a szívünkbe. Miért? Rossz hasonlatot mondok, de érteni fogják a Testvérek: az Ige olyan a test számára, mint a méreg: megöli a testet. Nekünk életet jelent az Ige az új emberünk szerint, de a régi emberünknek méreg. Amikor az Igével táplálkozunk, akkor az Istenben bízó új emberünket erősítjük, a régi, istentelen énünket pedig kiéheztetjük. Mert az óember nem az Igére vágyik, az óember a világra vágyik, a népszerűre vágyik, arra, amit a média harsog, nem az istenire. Pont ezért az Igével kell megtöltezni, és a Szentlélek az Igét akarja nekünk adni, azon keresztül akar megöldökölni és megeleveníteni.

4. Negyedszer: a test cselekedetei megölése során nagyon hatásos fegyver az, amikor Istennel szoros közösségben vagyunk imádságban. Az imádság a Szentlélek munkája. Krisztus maga parancsolta ezt tanítványainak az elfogatása előtt: *„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jöllehet a lélek kész, de a test erőtlen”* (Mát 26,41). A test cselekedetei a kísértések során fogannak meg, és hogyan? Mit mond Krisztus? *„Vigyázzatok és imádkozzatok.”* Imádsággal küzdjél, de a Szentlélek vezesse az imádságaidat. Pál apostol ezért szólít fel minket a szüntelen való imádkozásra, amely nem folyamatos kézösszetételt jelent, hanem az Úrral való folyamatos lelki közösséget. Péter apostol erre az imádságra szólít fel bennünket az 1Pét 4,7-ben. Szorgalmas, éber imádság, Isten jelenlétének tudatával, amely az Ige felett való gondolkodásból is fakadhat. Mert van, hogy olvasom a Bibliát, és már észre se veszem, és imádkozom: „Segíts, Uram, megérteni, mert ezt most nem értettem.” Vagy éppen azt mondom: „Uram, ezen a területen én annyiszor elbukom”, és máris bűnt vallok az Úrnak. Vagy éppen olvasok Krisztus szabadításáról, kegyelméről, szeretetéről, és hálát adok. „Köszönöm, Uram!” Más szóval közösségben vagyunk az élő Istennel az Ő Igéjén keresztül, és gyakran imádságba torkollik ez. De még egyszer szeretném hangsúlyozni, ahogyan Pál is tette: nemcsak igeolvasáskor tapasztalható meg, hanem bármilyen élethelyzetben fordulhatunk az Úrhoz. Bármikor, mindig lehetünk Vele közösségben. A Szentlélek is fohászkodik értünk kimondhatatlan fohászkodással, akkor mi ne tegyük ezt? Nem éppen akar vezetni minket? Ez azért segít a bűn megöldöklésében, mert imádság közben, az Úr jelenlétében lelepleződnek a bűneink, azokat megbánjuk és megvalljuk, és Krisztus szabadítására is emlékeztetnek bennünket. A kísértés óráiban az Úr jelenléte kőfal gyanánt állít meg gyakran ránk támadó vágyakat, gonosz és bűnös gondolatokat. Ha kísértésbe esel, Testvér, imádkozz. A Szentlélek megöldököli a vágyaidat, a testi cselekedeteidet.

5. Végül pedig, ötödször: arra szólít fel minket az Ige, hogy tudatosan az engedelmességre törekedjünk. Ez is a Szentlélek munkája. Szenvedélyünk ké kell váljon az a vágy, hogy az Úrnak akarjunk engedelmeskedni. Vágyunk erre? Így tervezzük a napunkat, hogy ma is szeretnék engedelmes lenni az Úrnak mindenben? Lehet, hogy dolgozni fogok, lehet, hogy látogatni valakit, lehet, hogy pihenni, lehet, hogy nehéz beszélgetésem lesz vagy valami fárasztó dolog, de szeretném az Úrral tenni, hogy engedelmeskedjem Neki. Ez a Lélek munkája bennünk, de nem nélkülünk, mert a mi gondolatainkat akarja átformálni, a mi akaratunkat akarja mozgósítani, és a Tőle kapott erőt akarja nekünk adni, a mi erőnké tenni. Az 1Pét 1,22 is erről beszél, figyeljük: *„Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre tisztítván meg a Lélek által”*. Engedelmisséggel megtisztít a Lélek által. Az engedelmisség megöli a bűn cselekedeteit. És itt van, hogy *„a Lélek által”*. A Lélek ereje, miközben engedelmeskedsz, megtisztítja a szívedet. Engedelmisséggel öld meg a bűnt. Ez nem valami misztikus dolog. Jön egy kísértés, és választasz a bűn és az engedelmisség között. Ha engedelmeskedsz Istennek, akkor megölted a bűnt és megtisztítottad a szívedet Lélek által.

Összefoglalom. Isten tehát a test cselekedeteinek megöldöklésére szólít fel bennünket. Annyira, hogy azt mondja Pál apostol: aki így cselekszik, az él igazán, mert figyeljünk oda: *„ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölték, éltek”*. Akkor éltek igazán, akkor éltek hívő keresztyén életet, akkor tiétek az isteni élet, amikor azt a régít megöldökölték. E világos parancs arra szólít fel, hogy ismerd fel a bűnt, kérd a Lelket, leplezzen le, hagyjad, hogy az Ige téged vizsgáljon meg. Fordíts a szívedet az Úrhoz, mert a Lélek Krisztusról akar bizonyosságot tenni, elmélkedj az Igén, könyörögj a Léleknek, hogy világosítsa meg, vegye le a leplet – amely a zsidók szíven is volt a Szentírás szerint, miközben olvasták az Igét, és nem értették, mert nem hittek Krisztusban –, távolítsa el a leplet, hogy megértsük az Ige szavait. Légy közösségben Istennel imádságban és mindig. És törekedj engedelmisségben az Ő Igéje szerint élni, és ezek által a Lélek megöldökli a test cselekedeteit.

Lehet, hogy többen nem gondolják túl mély üzenetnek ezt, amit most itt felsoroltam, de a tapasztalat szerintem mégis azt mutatja, hogy ezek nehezünkre esnek, küzdelmeink vannak ezeken a területeken. Mert ezek lassú és nehéz folyamatok az életünkben. A bűn felismerése se megy egyik pillanatról a másikra. Isten egy egész élet alatt újabb és újabb bűnöket leplez le. Hosszú folyamat az Ige megértése, megtanulása meg még inkább. Lassú folyamat az engedelmisség tanulása, és még sorolhatnánk. Igen, lehet, hogy nem mély az üzenet, de mégis erre van szükségünk, mert a Lélek munkája nélkül nem élünk. Viszont a Lélekkel győzhetünk. Testvérek, lassú folyamat, de a háborúkat se mindig egyik napról a másikra nyerik meg, hanem csatáról csatára, kisebb és nagyobb küzdelmekben. Az nem kérdés, hogy Isten győzelmet ad-e neked, hiszen Krisztus győzött, és Vele együtt te is! A kérdés az, hogy ezt elhíve tudatosan igyekszel-e megölni a bűn cselekedeteit az életedben, amire felszólít téged az Úr. A Szentlélek ezeket az eszközöket (a bűnfelismerést, az Úrra nézést, az Igé-

ben való elmélyedést, az imádságot, az engedelmisséget) munkálja. Ne nagy csodákat várjunk a Szentlélektől (nyelveken szólást, gyógyulást meg más egyebeket), hanem ezeket! Ezekért könyörögjünk, hogy az Úr Lelke vigye véghez bennünk. Valóban Ő vezessen és mutasson mindannyiunknak személyesen utat és konkrét dolgokat, amelyeket meg tudunk tenni. Isten Lelke vezessen és segítsen minket ebben továbbra is!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt dicsérünk és magasztalunk Téged, felséges Urunk, Istenünk, hogy az Úr Jézus Krisztus érdemét és elvégzett munkáját ránk szabad, és a Szentlélek által részesítesz minket is.

Köszönjük azt a szabadságot, amire megszabadítottál, és köszönjük Neked azt az új életet, amellyel megajándékoztál. Urunk, kérünk, hogy segíts engednünk a Te felszólításaidnak, parancsolataidnak. Ahogyan ma hallhattuk az óemberünk cselekedeteinek megöldökölésében is, kérünk, hogy a Szentlélek vezessen minket. Dicsőítünk és magasztalunk azért, mert annyi mindent elvégeztél, és életünk részévé tettél. Magasztalunk minden előrehaladásért, növekedésért, magasztalunk minden engedelmisségért, amelyet adtál nekünk, hiszen Tiéd a dicsőség értük. Köszönjük, hogy a bűnt leleplezed. Magasztalunk azért, hogy magadat kijelented, megismerteted, köszönjük, Szentlélek Isten, hogy Krisztus személyét egyre drágábbá teszed számunkra, annyira, hogy minden mást kárnak és kárhozatnak ítéljünk az Ő ismeretének páratlan gazdagságáért. És köszönjük, Szentlélek Úristen, amikor a Te drága Igédet világosítod meg. Nemcsak megérteted, hanem segítesz, hogy igazat adjunk Neked, hogy bízunk ígéreteidben, megalázzuk magunkat feddéseid előtt, és reménykedünk mindabban, amit elénk adsz, és örökségünkké teszel.

Kérünk, vonj magaddal szoros lelki kapcsolatra, közösségre akkor is, amikor imádkozunk, de akkor is, amikor bármi mást teszünk. Kérjük, hogy az engedelmisség útjain járass és vezess bennünket. És ezek során, kérünk, hadd lássuk meg azt a szabadítást, hogy megöljöd a mi testi cselekedeteinket az életünkben, hogy élhessünk igazán, mert hogyha a test szerint élünk, meghalunk, viszont ha Lelked által megöldököljük a cselekedeteket, akkor élünk. Kérünk, ebben az életben erősíts mindannyiunkat. Ha még nem vagyunk a Tieid, akkor kérünk, add nekünk ezt az új életet, add a Beléd vetett hit örömét, szabadságát. És kérünk, hogy egyen-egyenként is erősíts meg. Látod, hogy mi az, amivel küzdünk, látod, hogy mi az, amiben sokat mulasztunk, kérünk, vezess bennünket, adj erőt Lelked által.

Könyörülj betegeinken, vigasztald gyászolóinkat, és kérünk, hogy egyen-egyenként családjainkban, de gyülekezetünkben is Te építs bennünket. Segíts, hogy a testvéri közösség Téged dicsőítő és egymást építő hadd lehessen.

És kérünk így magyar népünkért is, adj Hozzád térést, hogy Téged ismerhessenek meg minél jobban, és dicsőíthessenek, a könyörület és az irgalom Urát, aki *„egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*.

A LÉLEKKEL ÖLDÖKÖLNI

Így maradj velünk, állíts minket is szolgálatba, segíts bizonyosságot tennünk ott, ahol szükség van rá, és ahol lehet. És kérünk, hogy adj bátorságot, adj szavakat a szánkba, szívünkbe, bizonyosságot tenni Rólad. Kérünk, hogy mindennel, amit teszünk szóval vagy cselekedettel, akár együnk, akár igyunk, akármit cselekedjünk is, hadd törekedhessünk a Te dicsőségedre élni.

Kérjük, kegyelmesen munkáld ezt bennünk Lelked által szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

13. Isten ártatlan Báránya, / Méltó vagy, hogy végy áldást,
Mert érdemed azt kívánja, / Végy tőlünk hálaadást!
Végy örök dicsőséget, / Hatalmat, tisztességet,
Mert értünk megöletted, / Atyádnak eleget tettél.
14. Add, Úr Jézus, halálodban, / Követnünk életedben,
Szentséges tudományodban, / Szelíd szenvedésedben.
Légyünk alázatosak. / Mindenhez irgalmasak;
Segélj erre Szentlelkeddel, / Oktass, vezérelj igéddel!